

много други прѣзъ втората половина на VIII в., когато българската държава, поради военнитѣ си несполуки съ Византия, се намирала въ твърдѣ критично положение, и вслѣдствие на това избухвали вжтрѣшни междуособици. Но тѣ били революционни събрания, противъ владѣтелитѣ, виновницитѣ на нещастията, споредъ тогавашното българско обществено мнѣние, и не се занимавали съ устройството и управлението на държавата. За второ едно събрание на българитѣ говори лексикографътъ Суидасъ. Той казва, че князь Крумъ, слѣдъ като се извѣстилъ отъ заробенитѣ аvari за причината, поради която пропаднала тѣхната държава, свикалъ всички българи и издалъ познатитѣ подъ негово име законопостановления<sup>14</sup>. Това извѣстие не е историченъ фактъ, но прѣдание, което се разпространило и запазило въ Византия за българитѣ<sup>15</sup>. Но и да се приеме безспорно, че е билъ свиканъ този съборъ, пакъ той не ще да е ималъ държавно-правенъ характеръ, защото отъ думитѣ на автора: „Крумъ свикалъ всички българи и заповѣдалъ, като узаконилъ“, ясно се установява, че той не свикалъ българитѣ, за да се съвѣтва съ тѣхъ по уреждане и управление на държавата, а за да имъ съобщи законоположенията си. Другояче едва ли би могълъ да постъпи единъ войственъ и деспотиченъ владѣтель, какъвто билъ князь Крумъ. Въ Региновата хроника се говори, че самъ князь Борисъ детрониралъ по-стария си синъ и български владѣтель Владимиръ и слѣдъ това свикалъ цѣлото си кралство и поставилъ на владѣтелския прѣстолъ по-младия си синъ Симеонъ<sup>16</sup>, на когото прѣдъ

<sup>14</sup> Suidas. Lexicon, I, 761. „Οὐ δὲ [Κρῆμ] ταῦτα ἀκούσας συνεκάλεσато τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διέταξετο νομοθετῶν...“

<sup>15</sup> Вж нашата студия: Крумовитѣ закони. Спис. на юрид. дружество год. IV, кн. VII и VIII, 308—326.

<sup>16</sup> Соколовъ М. Изъ древ. ист. болгаръ, 222. „... deinde convocato omni regno suo, filium juniorem regem constituit, interminatus